

Arrest

nr. 107 624 van 30 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 2 mei 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 11 februari 2012 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 12 juni 2012 de

beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Verzoekers stellen tegen deze beslissing een beroep in tot de schorsing van de tenuitvoerlegging en tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij aangetekend schrijven van 22 augustus 2012 dienen verzoekers een nieuwe aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.4. Bij arrest met nummer X van 22 november 2012 vernietigt de Raad de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 12 juni 2012.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 7 maart 2013, inzake de op 11 februari 2012 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf, een nieuwe beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die op 2 april 2013 aan verzoekers ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.02.2012 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

Nationaliteit: Rusland

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor [M.B.]. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 14.02.2013 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat “uit het voorgelegd medisch dossier niet kan worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening leidt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan en toegankelijk zijn in het herkomstland.”

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een eerste, tweede en derde middel, die samen worden behandeld, de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de beginselen van behoorlijk bestuur en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verstrekken volgende toelichting bij de middelen:

“In de bestreden beslissing wordt ten onrechte beweerd dat de aanvraag ongegrond zou zijn omdat de ziekte van verzoeker niet zou beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in Artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980, zoals vervangen door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging verblijf en hiervoor wordt gewezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer dd. 14.02.2013.

In dit advies wordt geponneerd [...]

Deze argumentatie is volledig vaag en nietszeggend in die zin dat er niet afdoende wordt verduidelijkt waarom er niet zou voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in de wetbepaling terzake, weze art. 9 TER, § 1 VW.

*Dit artikel bepaalt letterlijk:
[...]*

Om te voldoen aan art. 9 TER, § 1 VW dient er sprake te zijn van een ziekte die:

- ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven*
- ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit*
- ofwel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf*

De motivering van de bestreden beslissing is totaal kaduuk, en de beslissing strijdt met het art. 9 TER VW, aangezien uit het medisch attest blijkt dat :

- geen rekening wordt gehouden met de medische attesten die op datum van 11 november 2012 aan verwerende partij werden overgemaakt, meer specifiek de medische attesten van Dr. [P.] dd. 27.09.2012 en dd. 27.09.2012. en deze van Dr. [C.] dd. 21.09.2012 en dd. 25.10.2012.

- geen rekening wordt gehouden met de voorgelegde documenten inzake de onmogelijkheid tot volwaardige therapeutische behandeling in Rusland voor de medische problematiek van verzoeker zoals verschaft door het UZ GENT meer specifiek het bundel algemene info inzake HIV situatie in Rusland, de UNAIDS algemene landeninfo Rusland, de WHO landeninfo Rusland, het bundel “Epidemiological Fact Sheet on HIV and AIDS. Core data on epidemiology and response. Russian Federation”, 2008, Update, het bundel “To treat or not to treat ? Report based on the results of community research” ARV treatment procurement and provision in Russia” Saint-Petersburg 2012.

Dat zodoende al te gemakkelijk wordt overgegaan tot de bewering dat er geen sprake zou zijn van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling aangezien de noodzakelijke medische zorgen zouden bestaan en toegankelijk zijn in het herkomstland.

Dat er minstens sprake is van een manifest gebrekkig onderzoek dan wel kaduke argumentatie door deze op datum van 11.11.2012 aan verwerende partij overgemaakte documenten die wel degelijk hun relevantie hebben, niet het onderzoek te betrekken en tevens niet in ogeschouw te nemen in de motivering van de hier bestreden beslissing.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat niet enkel wordt nagegaan of er sprake is van een ziekte met een onmiddellijk gevaar voor het leven, doch tevens wordt nagegaan of er geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit, en of nog er geen gevaar bestaat voor onmenselijke behandeling wegens afwezigheid van adequate behandeling van de ziekte in het land van herkomst/verblijf.

De argumentatie als zou er niet voldaan zijn aan 9 ter § 1 VW op basis van een medisch advies dat enkel stelt dat er geen sprake is een dergelijke aandoening aangezien er adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij heeft verbleven, is dan ook niet correct en schendt de motiveringsplicht.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zomaar zonder bijkomende motivering/meer uitgebreid advies te stellen dat er niet voldaan is aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 9 ter § 1 VW.

De argumentatie dat er niet voldaan is aan de voorwaarden is totaal niet afdoende en ook totaal verkeerdelijk gezien de duidelijke inhoud der aangebrachte stukken, weze zowel medische attesten als uitgebreide informatie inzake de toestand in Rusland zoals deze verschaft werd door UZ GENT.

Dat de motivering van verwerende partij zeer vaag en onvoldoende is en verzoeker niet toelaat te weten waarom er niet aan de voorwaarden zou zijn voldaan gezien er nooit enige weerlegging is geschied van de bij schrijven dd. 11.11.2012 overgemaakte stukken.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is gebeurd is naar alle voorwaarden vermeld in artikel 9 TER § 1 VW, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn alle nuttige elementen te onderzoeken is er manifeste schending van art. 9 TER VW;

Deze totaal gebrekkige argumentatie met totaal gebrek aan enig afdoend onderzoek door de aangestelde arts-geneesheer heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.

[...]

“Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“ De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...).”

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. ”

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekster vordert dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te verwijzen naar het advies van de arts-geneesheer die evenwel slechts een deel van het dossier heeft onderzocht en zomaar zonder enige

reden een ander deel van het dossier, met name de documenten overgemaakt bij schrijven dd. 11.11.2012 niet heeft onderzocht en ook niet heeft vermeld in zijn advies.

Verzoekster kan niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van haar verzoek tot regularisatie, terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van het art. 9 TER § 1 VW ruimer is dan.

Er is dan geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekster niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren.

Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen

Zie BROUCKAERT S., "Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken", T. Vreemd., 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is (zie bv. Kort.ged. Brussel, 13 mei 1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373).

De Raad van State voegt hieraan toe: "ce qui est en cause n'est pas la stabilité d'un état de santé, mais bien sa gravité et la constance de soins qu'il appelle." (zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is.

In casu dient vastgesteld dat de arts-adviseur zich heeft beperkt tot het vermelden van een aantal bronnen, doch zonder weerlegging van de veelheid aan bronnen die door verzoeker werden aangebracht ter ondersteuning van zijn standpunt.

[...]

In het verzoekschrift tot het bekomen van medische regularisatie werd expliciet op basis van het gevoegde standaard medisch getuigschrift geargumenteed dat in het geval de behandeling zou worden stopgezet, er dan sprake zou zijn van zeer ernstige risico's".

Het is niet omdat er door behandeling geen sprake is van direct levensbedreigende aandoening, dat er bij stopzetting van de behandeling geen sprake zou kunnen zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling.

Het is om die reden dat heel specifiek dient onderzocht te worden of er een adequate behandeling is in het land van herkomst.

Dat de overheid bij het oordelen van een verzoek tot medische regularisatie steeds dient standpunt in te nemen inzake de gevolgen van de verwijdering van het grondgebied op de gezondheid van de betrokkene en deze dient te appreciëren (RVS, nr. 82.698 dd. 05.10.1999).

Dat in de bestreden beslissing de argumentatie beperkt wordt tot het verwijzen naar de adviserend geneesheer die verslag heeft opgemaakt.

Dat de adviserend geneesheer in zijn verslag geenszins enig afdoend gemotiveerd standpunt heeft ingenomen dienaangaande, doch zich beperkt heeft tot verwijzen naar een aantal standaardbronnen, terwijl tal van andere bronnen anders aantonen en zonder weerlegging van deze bronnen waarop verzoeker zich beroept.

Dat door de adviserend geneesheer geen afdoend gemotiveerd standpunt ingenomen wordt in welke mate de actuele pathologie zal evolueren na een terugkeer na het herkomstland, hetgeen ten zeerste echter van belang is

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is verschaft.

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens door de adviserend geneesheer een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, en door hierop niet afdoende te antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van verzoeker een neutraal gegeven zou zijn voor zijn ziekte-toestand, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van de terugkeer op de toestand van verzoeker.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek dienaangaande verricht is naar de gevolgen van een terugkeer op de ziekte-toestand van verzoeker, hoewel in het verzoekschrift werd geargumenteed, en uit de voorgelegde stukken blijkt dat in het herkomstland geen adequate behandeling voor handen is, minstens hier geen afdoende gemotiveerde uitspraak is over gedaan door de adviserend geneesheer, is er manifeste schending van art. 9 TER VW”.

3.2.1. De formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – waarvan de inhoud correct wordt weergegeven door verzoekers – heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt in de bestreden beslissing, onder verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, geoordeeld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond is nu uit het voorgelegde medische dossier niet blijkt dat er sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het herkomstland. Hierbij wordt verwezen naar een advies van een ambtenaar-geneesheer van 14 februari 2013, dat samen met de bestreden beslissing onder gesloten omslag aan verzoekers ter kennis werd gebracht en bijgevolg integraal deel uitmaakt van de motivering van de bestreden beslissing. In dit advies wordt vastgesteld dat verzoeker kan reizen, dat hij geen nood heeft aan mantelzorg en dat de aangehaalde aandoeningen weliswaar een voldoende ernst hebben in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, doch dat de noodzakelijke medische zorgen bestaan en toegankelijk zijn in het herkomstland van verzoeker. Er wordt tevens op concrete wijze toegelicht op basis van welke gegevens de ambtenaar-geneesheer tot zijn vaststellingen komt. Nu op concrete wijze wordt ingegaan op de medische situatie van verzoeker en uit het advies duidelijk blijkt op basis van welke gegevens de ambtenaar-geneesheer vaststelt dat de vereiste behandeling voorhanden en toegankelijk is in zijn herkomstland, kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij stelt dat de voorziene motivering stereotiep zou zijn. Ten overvloede dient bovendien geduïd te worden dat, zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821). Verzoekers kunnen verder evenmin worden gevolgd waar zij aangeven dat er “geen enkele afdoende motivering [is] waarom verwerende partij de aanvraag [...] niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren”. De Raad stelt immers vast dat de aanvraag om machtiging tot verblijf wel degelijk ten gronde werd beoordeeld waarbij door de ambtenaar-geneesheer een onderzoek is verricht naar de medische situatie van verzoeker en naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de voor hem noodzakelijke medische zorgen in zijn herkomstland. In zoverre verzoekers verder van oordeel zijn dat verweerder de aanvraag onvoldoende heeft onderzocht en ten onrechte geen rekening heeft gehouden met bepaalde stukken, wordt voor het overige verwezen naar

de verdere bespreking van het middel. Verzoekers betogen ten slotte dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn omdat door de ambtenaar-geneesheer geen afdoende gemotiveerd standpunt wordt ingenomen over de mate waarin de actuele pathologie van verzoeker zal evolueren na een terugkeer naar het land van herkomst. De ambtenaar-geneesheer heeft evenwel vastgesteld dat verzoeker kan reizen en heeft, met verwijzing naar de stukken waarop hij zich baseert, gemotiveerd dat de noodzakelijke medische zorgen voor verzoeker voorhanden en toegankelijk zijn in het land van herkomst. Dit impliceert aldus dat de behandeling kan worden verdergezet in het land van herkomst. Op grond hiervan wordt besloten dat er geen risico is in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Deze motivering dient op dit punt als afdoende te worden beschouwd.

Er dient te worden aangenomen dat de motivering van de bestreden beslissing pertinent en draagkrachtig is en verzoekers in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.2. Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

In casu verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag tot verblijfsmachtiging van verzoekers ontvankelijk, doch ongegrond in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op grond dat niet blijkt dat verzoeker lijkt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en evenmin blijkt dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het herkomstland of het land waar hij gewoonlijk verblijft. Er wordt hierbij verwezen naar een medisch advies dat een ambtenaar-geneesheer op 14 februari 2013 opstelde met betrekking tot de medische problematiek van verzoeker. De ambtenaar-geneesheer bracht volgend advies uit:

“Graag kom ik terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 11/02/2012.

Hiervoor maak ik gebruik van de volgende bijgevoegde medische stukken:

- *Standaard medische getuigschriften (d.d. 14/12/2011 en 6/3/2012) ingevuld door dr. [P.], waaruit blijkt dat betrokkene een HIV-infectie heeft evenals een hepatitis C infectie. De behandeling voor HIV met antiretrovirale middelen is opgestart. De hepatitis C behandeling wordt later opgestart.*

- Medisch verslag met bloedname (d.d. 14/12/2011) waaruit blijkt dat betrokkene geïnfecteerd is met HIV en hepatitis C.

Uit een studie van deze documenten blijkt dat deze 39-jarige man geïnfecteerd is met HIV en hepatitis C. Sinds januari 2012 is de ARV-behandeling: efavirenz (Stocrin®) en emtricitabine/tenofovir (Truvada®) opgestart met een CD4 nadir van 330.

Er is op dit ogenblik geen behandeling voor hepatitis C en het is niet duidelijk op basis van de beschikbare gegevens of het over de behandelbare vorm gaat.

We weerhouden de hiv-infectie met de huidige medicamenteuze therapie, opvolging van CD4-waarden en de begeleiding door een internist. Verder bekijken we of een eventuele behandeling voor hepatitis C met Peginterferon en Ribavirin beschikbaar is in Rusland.

Bij het doornemen van de bij het dossier gevoegde informatie blijkt dat de vermelde 'low coverage' niet zozeer de toegankelijkheid betreft van medicijnen voor personen die gekend zijn met hiv en medicatie nodig hebben maar wel over het verschil tussen het aantal personen dat verondersteld wordt hiv te hebben en het aantal personen dat effectief een behandeling krijgt. Het gaat dus o.a. over een screeningprobleem dat niets met voorliggend dossier te maken heeft vermits betrokkene reeds weet dat hij hiv-positief is en zijn behandeling op punt staat. Moest de arts met de vermelding 'low coverage' toch bedoelen dat de medicijnen die betrokkene nodig heeft niet beschikbaar zijn dan is dit niet correct want er is wel degelijk beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medicijnen (en zorgen) die betrokkene nodig heeft zoals we verder duiden.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst/terugname

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

- (1) Informatie afkomstig van International SOS van 26/07/2011 met uniek referentienummer BMA 3507
- (2) Informatie afkomstig van de Wereldgezondheidsorganisatie http://apps.who.int/hiv/amds/patents_registration/drs/Default.aspx

Betreffende de medicamenteuze behandeling: Uit (1) blijkt dat zowel Emtricitabine als Tenofivir (afzonderlijk, niet in combinatiepreparaat) beschikbaar zijn in Rusland evenals Peginterferon en Ribavirine.

Verder zijn er (1) ook internisten gespecialiseerd in infectieziekten en opvolging van CD4-waarden beschikbaar;

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in Rusland

De staat garandeert alle Russische burgers het recht op gratis medische zorgen via het systeem van de verplichte ziekteverzekering. De bijdragen voor de verzekering worden betaald door de werkgever of, voor werklozen, gepensioneerden en kinderen, door de staat. Iedereen is dus verzekerd.

Mensen komen op het juiste niveau van specialisatie terecht op basis van een systeem van doorverwijzing. De patiënt kan zelf het hospitaal of de specialist kiezen naar gelang waar hij of zij de kwaliteit van de zorgen het beste vindt [IOM Country Fact Sheets, Russian Federation, 2011, p.8-10: Popovich L, Potapchik E, e.a., Health Systems in Transition, Russian Federation: Health system review, 2011, 75-78 en 113.].

De algemene regel is dat Russische burgers medicatie kopen op eigen kosten. Er zijn geen vaste prijzen voor medicijnen in de Russische Federatie, de prijzen variëren van regio tot regio.

Maar de staat voorziet toch gratis medicijnen voor mensen die lijden aan welbepaalde aandoeningen. HIV behoort tot deze aandoeningen [IOM Country Fact Sheets, Russian Federation, 2011, p.8-10].

Betrokkene legt geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat hij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene in staat is om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien.

Besluit

Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan en toegankelijk zijn in het herkomstland.”

Verzoekers betogen dat ten onrechte bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening is gehouden met de door hen bij schrijven van 11 november 2012 aan het bestuur overgemaakte stukken, waaronder enerzijds verschillende medische attesten en anderzijds stukken betreffende *“de onmogelijkheid tot volwaardige therapeutische behandeling in Rusland voor de medische problematiek van verzoeker zoals verschaft door het UZ Gent”*. Zij stellen dat aldus de bestreden beslissing getuigt van een manifest gebrekkig onderzoek en *“kaduuk”* is gemotiveerd.

Uit de stukken van het administratief dossier zoals overgelegd door verweerder blijkt dat verzoekers bij schrijven gedateerd op 11 november 2012 inderdaad voornoemde stukken hebben overgemaakt aan het bestuur. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat zij deze stukken aanbrachten in het kader van de bij aangetekend schrijven van 22 augustus 2012 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en niet in het kader van huidig voorliggende aanvraag om machtiging tot verblijf zoals ingediend op 11 februari 2012. Verzoekers opteerden er op 22 augustus 2012 immers voor om reeds tijdens de periode dat hun beroep tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris inzake de aanvraag van 11 februari 2012 bij de Raad hangende was, een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in te dienen, en niet eerst het hangende beroep bij de Raad af te wachten. Verzoekers hebben er aldus zelf voor geopteerd dat deze stukken het voorwerp uitmaken van een afzonderlijk ingediende aanvraag. Er kan niet worden aangenomen dat verweerder bij het nemen van zijn beslissing inzake de op 11 februari 2012 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf rekening diende te houden met de gegevens en/of stukken die door verzoekers werden aangebracht in het kader van een latere aanvraag om machtiging tot verblijf of deze nader diende te onderzoeken. Deze stukken zullen het voorwerp uitmaken van een beoordeling van de op 22 augustus 2012 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf.

De Raad merkt verder op dat verzoekers – waar zij wijzen op het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en stellen dat in het licht hiervan onvoldoende onderzoek is verricht – zich voor het overige beperken tot een algemeen betoog zonder nader te preciseren op welke wijze de bestreden beslissing de aangehaalde bepalingen of beginselen zou schenden.

Verzoekers betogen nog dat het niet is omdat er geen sprake is van een direct levensbedreigende aandoening dat er bij stopzetting van de behandeling geen sprake zou kunnen zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling en dat om die reden dient te worden onderzocht of er een adequate behandeling is in het land van herkomst. Zij gaan met dit betoog evenwel voorbij aan de concrete motivering van de bestreden beslissing, inclusief het medische advies van de ambtenaar-geneesheer. Hierin wordt immers niet gesteld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond is omdat er geen sprake zou zijn van een ziekte die een directe bedreiging inhoudt voor het leven van verzoeker. In het advies van de ambtenaar-geneesheer, waarop de bestreden beslissing steunt, wordt duidelijk gemotiveerd dat verzoeker kan reizen en geen mantelzorg behoeft en dat de noodzakelijke medische zorgen bestaan en toegankelijk zijn in het land van herkomst en dat aldus de behandeling kan worden verdergezet in het land van herkomst. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekers de motivering over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen in het land van herkomst niet betwisten, laat staan weerleggen. Door louter aan te geven dat zou worden verwezen naar een aantal standaardbronnen terwijl andere bronnen anders zouden aantonen, blijven verzoekers op dit punt manifest in gebreke.

Waar verzoekers nog aangeven dat ten onrechte door de ambtenaar-geneesheer geen standpunt is ingenomen over de mate waarin de ingeroepen pathologie zal evolueren na een terugkeer naar het herkomstland, merkt de Raad opnieuw op dat de ambtenaar-geneesheer duidelijk heeft aangegeven dat verzoeker kan reizen, dat hij geen mantelzorg behoeft en dat de vereiste medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst. Er blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing op grond van deze vaststellingen niet kon besluiten dat noch een aandoening blijkt die een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Verzoekers maken niet aannemelijk dat enig verder onderzoek in dit verband zich opdroeg in het licht van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

De uiteenzetting van verzoekers laat aldus niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze. Er wordt evenmin aannemelijk gemaakt dat verweerder een incorrecte toepassing heeft gemaakt van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel is niet aangetoond.

Een schending van een ander beginsel van behoorlijk bestuur wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

3.2.3. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dienen verzoekers aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandelingen. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262;; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering bevat, doch enkel inhoudt dat de aanvraag van verzoekers om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk op grond van de medische problemen van verzoeker wordt afgewezen. Artikel 3 van het EVRM impliceert geen recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat binnen te komen of er, zij het tijdelijk, te verblijven (Cass. 4 februari 1993, nr. 9567).

Louter ten overvloede wijst de Raad er verder op dat verzoekers de motivering in de bestreden beslissing niet weerleggen dat verzoeker kan reizen en dat de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland, zodat in geen geval blijkt dat zij zich dienstig kunnen steunen op de medische problemen van verzoeker om enig risico in de zin van artikel 3 van het EVRM aan te tonen ingeval van terugkeer naar hun herkomstland.

Verzoekers blijven in gebreke om met concrete elementen enige schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Het eerste, tweede en derde middel zijn ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. N. DENIES,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. DENIES

I. CORNELIS